

[Henry Christensen.]

grundlag, hvorpå man praktiserede uddelingen, som det utvivlsomt må være lovgivningens ønske og vilje at man skal være. Jeg skal ingenlunde gøre mig til dommer over de mange eksempler, der lejlighedsvis har været anført, og som somme tider også har været brugt til at kaste et skær, som ingen af os kan være interesseret i bliver kastet, over en opgave, som vi i øvrigt tillægger betydelig samfundsmæssig værdi. Men det er også her af betydning, at vi får at vide, får kendskab til, hvordan det forhold sig, hvilke erfaringer man har. Her kan jeg altså erklære mig indforstået med det, den højtærede undervisningsminister sagde.

Endelig må jeg måske gøre opmærksom på ét synspunkt til, nemlig dette, at med den vækst i indkomstniveauet, der sker i vort samfund, ikke mindst for de grupper, der får en uddannelse — især den højere og højeste uddannelse — bliver begrundelsen for, at en betydeligere del af den støtte, der må til for at sikre, at de unge kan få denne højere uddannelse med de store efterfølgende indkomster, sker gennem långivning, så meget stærkere. Jo mere åbenbart det bliver, at visse grupper gennem den højeste uddannelse hurtigt når frem til meget store, meget betydelige indkomster, med des større rimelighed kan man stille det spørgsmål, som også understøttes af nogle af de krav, som er rejst under det sidste halve års løbende forhandlinger blandt akademiske grupper: vil det ikke være naturligt, at vi på den ene side nok stiller de fornødne midler til rådighed, men at disse midler på den anden side i større udstrækning, end tilfældet nu er, stilles til rådighed som i øvrigt gunstige lån, der, når de pågældende til sin tid i kraft af disse lån får de høje indkomster, skal tilbagebetales? Jeg tror, at dette, sammenholdt med en række andre samfundsgruppers forhold, tegner sig med en stigende grad af rimelighed og naturlighed. Jeg tror ligeledes, at om man tidligere havde lyttet til os og i højere grad havde drejet lovgivningen i denne retning, havde vi også hurtigere fået et naturligt grundlag for en vækst i støtte- og finansieringsmulighederne, nemlig efterhånden som lånene begyndte at blive tilbagebetalt.

Jeg mener altså, at der er en del at spekulere på, også ud fra de positive hensigter, der gennem forslagsstillernes betragtninger skal tilgodeses, men jeg mener måske nok, at disse hensigter skal tilgodeses på andre måder og gennem andre formuleringer, end forslagsstillerne tilsyneladende har haft i tankerne.

Hvis sådanne synspunkter kan blive draget ind i de efterfølgende overvejelser, tror jeg, vi fremtidig kan få et bedre grundlag.

Ninn-Hansen: Det er et meget enkelt forslag, det ærede medlem hr. Morten Lange og hans partifæller har fremsat; det går simpelt hen ud på at forøge statens tilskud, og efter min opfattelse er det derfor ikke et forslag, der kan give anledning til mange principielle betragtninger.

Den højtærede undervisningsministers afvisning af forslaget var også ganske klar. Den højtærede undervisningsminister henviste til den nuværende økonomiske situation. Vi kan jo alle beklage, at økonomien ikke tillader os at gå længere. Vi kan, vel ikke mindst fra oppositionens side, beklage, at forholdene er sådan, men det er altså tilfældet, og det er en begrundelse, man kan forstå.

Jeg mener derfor ikke, at forslaget kan give anledning til de principielle betragtninger, som tydeligt fremkom, da vi sidst reviderede loven, i forbindelse med vort ønske om at støtte uddannelsen og investeringerne i uddannelsen. Derimod vil jeg gerne gøre en bemærkning angående administrationen, idet jeg forstod, at den højtærede minister mente, det var rigtigt at drøfte fordelingen af midlerne.

Jeg har fået forskellige henvendelser, gående ud på, at man inden for de enkelte stipendiebestyrelser fastsætter indtægtsgrænser og på forhånd meddeler dem, der ansøger om lån eller legater, at hvis deres forældre har en indtægt over en vis grænse, kan det ikke nytte, at de søger. Jeg håber, den højtærede minister kan dementere, at det skulle forholde sig således. Jeg henviser til den forhandling, der fandt sted, da loven var til revision i 1960-61; og jeg vil gerne citere fra udvalgsbetænkningen, hvad der blev sagt om dette spørgsmål, der altså drejede sig om regeringens oprindelige for-